

Puterea mărturiei colective

Puterea mărturiei colective

„Cu cei trei sute de oameni care au limpăit apa, vă voi salva." (Judecători 7.7)

Puterea mărturiei colective nu este în funcție de numărul celor care o constituie, ci de caracterul, de principiile pe care sunt ei adunați. Mărturia colectivă are, într-adevăr, putere, în măsura în care cei adunați în numele Domnului vor realiza în mod practic ce este Adunarea lui Dumnezeu.

În timpuri când se vorbește numai de „mase" sau de „grupuri", când puterea unei asocieri este în funcție de numărul de aderenți, există un mare pericol să se creadă că mărturia va avea mult mai multă putere dacă se mărește numărul lor. S-ar putea să fim atunci tentați - având cea mai lăudabilă intenție de a întări mărturia - să introducem elemente care nu-și au locul acolo, ci, dimpotrivă, sunt o sursă de slăbire.

Fără îndoială, ne vom bucura văzând un număr foarte mare de suflete grupându-se în jurul Domnului la masa Sa, dar să nu uităm că, ajunși la sfârșitul istoriei Bisericii, ne aflăm acum în timpuri de extremă slăbiciune.

Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă caracterele unei mărturii de credincioșie în ziua de ruină, dintre care primul este acesta: puțini la număr și fără aparențe (Judecători 7):

„Cu cei trei sute de oameni care au limpăit apa, vă voi salva", îi spune Dumnezeu lui Ghedeon. Cei douăzeci și două de mii făceau parte din popor, dar ei nu ne prezentau caracterele de martori și au fost o cauză de slăbiciune. Judecând după gândurile noastre, am spune că douăzeci și două de mii de oameni vor fi mult mai puternici decât trei sute. Dar puterea nu stă în mărimea numărului!

În mijlocul falselor doctrine învățate la Tiatira sau în sânul formalismului fără viață din Sardes, Dumnezeu menține martori care, acolo unde sunt puși, fac față răspunderii lor cu lumina care le-a fost dată și manifestând o credincioșie de natură să ne umilească. De asemenea, le sunt asigurate și promisiuni. Suferind cu Domnul Hristos, ei vor domni împreună cu El (Apocalipsa 2.24-27 și 3.4,5).

Noi avem datoria - dacă ni se oferă ocazia - să luminăm aceste suflete și să le arătăm care este adevăratul teren de strângere al credincioșilor. Dacă va găsi cu cale, Dumnezeu îi va scoate de acolo, ca să-i conducă El însuși unde sunt „doi sau trei" adunați în Numele Domnului.

Dacă aceste suflete nu au înțeles ce este Adunarea ca Trup al lui Hristos, dacă n-au sesizat caracterul mărturiei care se dă la masa Domnului, și anume că o adevărată mărturie nu poate fi dată decât în despărțire, vor suferi, cu siguranță, și îi vor face poate și pe alții să sufere

„Silește-i să intre", îi spune robului său stăpânul casei, care a pregătit „o cină mare" (Luca 14.16-24). Când este vorba să prezinte unui om necredincios „singurul Nume prin care poate să fie mântuit", el consimte să fie insistent, să-l „constrângă" pe cel care este afară să intre, pe cel care este pierdut să primească mântuirea, și aceasta cu atât mai mult cu cât timpul presează. „Astăzi este ziua potrivită". Dumnezeu vrea să-i putem constrânge „să intre" pe toți cei care sunt încă fără Hristos!

Dar n-am putea să facem o asemenea „constrângere" aducând pe alți credincioși să se unească la mărturia colectivă, pentru că riscăm să mergem împotriva gândului Celui Căruia Îi place să recunoască în Tiatira sau în Sardes credincioși fideli care vor da mărturie până la venirea Sa din nou.

Să ne amintim că în timpurile de necaz ale zilelor din urmă este o mărturie în despărțirea pe care suntem chemați să o menținem; mărturia noastră nu va avea nici o putere dacă nu mai este despărțire.

Acest lucru este valabil pentru mărturia individuală; - săracă mărturie ca aceea a lui Isaac în Gherar, cu toate că patriarhul a cunoscut acolo o deosebită prosperitate materială! Dimpotrivă, când urcă la Beer-Șeba, abandonând totul, ridică un cort, construiește un altar, sapă fântâni de apă: mărturia lui are un puternic efect moral asupra lui Abimelec, Ahuzat și Picol, care pot să-i spună: „Am văzut lămurit că Domnul este cu tine ". „ Tu acum ești binecuvântat de Domnul" (Geneza 26).

Acest lucru este adevărat și în ce privește mărturia colectivă. Nu vom putea menține o mărturie fidelă în interiorul unei „case mari", dacă subestimăm îndemnul din 2 Timotei 2.19: „Depărtează-te de fărădelege, curățește-te de vasele de ocară" sau „Depărtează-te de oamenii aceștia ". Nu asociindu-ne cu lucruri de care Cuvântul lui Dumnezeu ne poruncește să ne despărțim vom putea să dăm putere mărturiei colective.

Dar lucrarea de evanghelizare nu va fi oare o scuză valabilă pentru a justifica asemenea asocieri?

Cuvântul ne dă răspunsul: „Fă lucrul unui evanghelist" (2 Timotei 4.5), numai după ce apostolul îi poruncise: „Depărtează-te, curățește-te, fugi".

Aceste două lucrări nu sunt incompatibile între ele. Și Dumnezeu ne păzește ca să nu sacrificăm niciodată mărturia în favoarea evanghelizării!

La sfârșitul lungii sale cariere, unul din venerabilii noștri conducători a vrut să ne lase un mesaj de o importanță atât de mare, încât mulți dintre noi l-au recitat și au meditat deseori asupra lui; nu știm cum să-i angajăm mai mult pe frați să facă acest lucru!

Transcriem aici ultima parte: „Nu uitați, iubiți frați, că oricare ar fi despărțirile pe care vrăjmașul le-a semănat printre noi, spre propria și profunda noastră umilință, mărturia noastră este în unitatea Trupului Domnului Hristos și că tot ceea ce tinde să ne acomodeze cu diversele secte independente ale creștinismului va fi negarea absolută și pierderea acestei mărturii”. (H. R.)

De asemeni au fost publicate diferite scrisori ale aceluiași autor în care se puteau găsi avertismente extrem de serioase. Iată unele dintre ele:

„Dacă bătrânii slujitori au avut lipsuri, cred că energia necesară pentru a menține principiile mărturiei ar dispărea destul de curând, deoarece concepțiile prea libere și mondenitatea par să câștige din ce în ce mai mult teren”.

„Am scris câteva cuvinte scumpului frate D. referitor la ideea lui de a colabora cu sectele în lucrarea de evanghelizare. Sper că nu mi-a luat-o în nume de rău. Departate de a fi gelos pentru ceea ce face Dumnezeu prin alții, pentru că „vântul suflă încotro vrea”, noi trebuie să ne bucurăm de aceasta și să ne bucurăm pentru ei și pentru sufletele cărora li se adresează, dar trebuie ca - în ce privește evanghelizarea - să mergem potrivit mărturiei, în sfera pe care ne-o deschide Domnul. Dacă aceasta este restrânsă, să ne umilim pentru aceasta, cu toate că nu văd - ținând seama de numărul nostru mic - că ar fi într-adevăr restrânsă. Să ne amintim de cuvântul: „Am pus înaintea ta o ușă deschisă”. Aceasta nu implică neapărat o asociere cu cei care se unesc pe principiile din Sardes sau din Laodiceea”.

„Tendința cea mai periculoasă la care m-am gândit că ar trebui să ținem piept este efortul de a atrage la o asociere cu credincioșii sistemelor pe terenul Evangheliei.

„Asemenea asocieri nu pot decât să slăbească mărturia. Astăzi, unul dintre marile scopuri pe care-l urmărește vrăjmașul este să slăbească, dacă nu chiar să ruineze complet, mărturia colectivă. Pentru a-și împlini acest scop, ne prezintă în general lucruri bune în aparență, dar care sunt cele mai periculoase. Satan știe să se prefacă în înger de lumină și slujitorii lui în slujitori ai dreptății. El știe să atenueze eroarea, prezentând-o sub forme foarte atractive, chiar fără știrea instrumentelor pe care le folosește și în care nu se poate bănuși nici o intenție rea sau o doctrină rea; nu începe niciodată să-și prezinte în mod deschis gândul lui. El pregătește terenul stropindu-l cu bunătate, dragoste frățască LARGĂ, o milostenie care admiră binele acolo unde acesta se face, o indulgență care se mulțumește cu intenții laudabile, acolo unde procedeele nu sunt scripturistice.

Menținerea adevărului și a sfințeniei este o condiție esențială a mărturiei pentru Domnul. Vrăjmașul face tot posibilul să ne facă să trecem cu ușurință peste lucruri atât de importante.

Toți admit că adevărul trebuie să fie menținut, dar dorința de unire a credincioșilor, lucrarea de evanghelizare, dragostea între toți fac ca menținerea adevărului să fie considerată ca un lucru secundar.

Astăzi, marele scop al vrăjmașului este de a slăbi slaba mărturie pe care a trezit-o Domnul până la apropiata Lui venire. Vai, noi ușurăm lucrarea vrăjmașului prin mondenitatea noastră, prin slăbiciunea spirituală, prin indiferența care ne face să tratăm ca o îngustime și ca o lipsă de dragoste menținerea adevărului.

După ce a slăbit mărturia prin numeroase despărțiri, el vrea s-o ruineze mai mult; iată de ce vrea să-i unească pe cei pe care i-a despărțit, nu pe terenul adevărului - ceea ce ar fi de dorit - ci negând sau atenuând erorile care au cauzat aceste despărțiri, erori cu care nu pot să meargă cei care doresc să fie credincioși Domnului, păstrând Cuvântul și nerenegând Numele Său”. (S: P.)

Să ne rugăm pentru prosperitatea mărturiei — prosperitate care cere înainte de toate teama și dependența de Dumnezeu, menținerea sfințeniei și a adevărului, ordinea și pacea în Adunare. Dacă este astfel, Duhul Sfânt poate lucra liber, sufletele sunt hrănite și cresc „ținându-se strâns de Capul din care tot trupul, hrănit și bine încheșat cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu” (Coloseni 2.19).

Așa este adevărata prosperitate a mărturiei, veritabila creștere după Dumnezeu! Atunci sunt atrase sufletele. Ce putere ar avea mărturia colectivă dacă am cunoaște mai bine cum să realizăm gândul divin!

Chiar în zilele de ruină, Duhul Sfânt rămâne un „Duh de putere” (2 Timotei 1.7). Dumnezeu vrea ca această putere spirituală să fie verificată mai mult în Adunare, pentru ca sufletele să fie puse în prezența lui Dumnezeu (1 Corinteni 14.25).

Este necesar să vorbim în mod deschis despre Domnul Hristos celor cu care suntem în contact, să prindem ocaziile care ni se oferă, să le prezentăm adevărul.

Dar noi punem deseori carul înaintea boilor; încercăm să atragem sufletele atunci când sunt multe lucruri care lasă de dorit, cum este de pildă puțină putere a mărturiei. Sufletele vor fi atrase, dacă simt puterea unei mărturii după Dumnezeu. Să începem să căutăm această putere, pentru că îi cunoaștem secretul. Adunarea va fi atunci un centru de atracție pentru suflete!

(extras din Le Mess.Ev., 1949)

clickbible.org